

เกี่ยวก้อย

บทที่ 8

ฉันยังไม่ยอมลงสระ คุณพ่อคุณแม่หัวเราะซ้ำเมื่อบุงกีรายงาน ว่าฉันไม่ยอมสวมชุดว่ายน้ำ “ต้อยติ่งเค้าขอใส่กางเกงขาสั้นกับเสื้อยัดคะ”

คุณแม่คาดเดาแล้วปลอบว่า “ไม่ต้องอายหรือกต้อยติ่ง ใครๆ เขาก็ใส่ชุดว่ายน้ำลงสระกันทั้งนั้น เวลาหนูไปว่ายน้ำให้กรรมการที่ มหาวิทยาลัยดูก็ต้องสวมชุดของเขา เสี่ยงไม่ได้หรือจะ โถ อายอะไร รูปร่างหนูออกจะสวย ผิวพรรณก็ออกจะดี ไม่มีอะไรตรงไหนอวดใครไม่ได้ เลยสักนิด”

คำพูดนั้นทำให้ฉันยังเป็นกังวล

แล้วก็มาถึงวันงานราตรีสังสรรค์ที่ว่า คุณแม่บอกให้ฉันมาที่บ้าน แต่วันเพื่อแต่งหน้าทำผม เพื่อนๆ ของบุงกีก็มาทำผมแต่งหน้าแต่งตัวที่บ้านด้วย

ทุกคนแต่งตัวสวย แต่งหน้าทำผมกันอย่างเต็มที่ ไม่มีใครยอม น้อยหน้าใคร บุงกีเผยว่า “พีลีนก็จะมางานด้วย เขากับพ่อแม่อีกชอบ เต็มราเหมือนกัน”

พีลีนคนนี่คือสินมนัส ที่ปล่อยให้บุงกีจมน้ำต่อหน้าต่อตาเป็นนาน ก่อนจะกลั้นใจกระโดดลงไปลอยคอในน้ำที่หลัง โดยยัดห่วงชูชีพไว้แน่น แต่คนใสบ้าง มองคนอื่นในแง่ดีอย่างบุงกีก็ยังชื่นชมเขาไม่คลาย หลังจากนั้น สินมนัส มาเยี่ยมเธอที่บ้านหลายครั้ง ทำให้เธอซาบซึ้ง เอามาเล่าให้ฉันฟัง อย่างชื่นชม ฉันได้แต่รับฟังไม่ยอมคล้อยตาม ไม่เหมือนเพื่อนๆ ของเธอที่กรี๊ดกราดเสริมกระแสน้ำให้เธอยิ่งนิยมชมชอบผู้ชายคนนี่

เพราะว่าฉันเป็นหนึ่งในบรรดานักลีลาศรุ่นเยาว์ที่จะเต็นรำเปิดฟลอร์ ซึ่งเป็นโปรแกรมพิเศษของงาน คุณแม่จึงสั่งให้ช่างเสริมสวยแต่งหน้า ให้เข้ม ทั้งยังจัดหาช่อดอกไม้ประดิษฐ์มาให้ประดับผม ทำให้ดูโดดเด่น กว่าพวกผู้หญิงในกลุ่ม

ถมทองก่อนเอาว่า “เหมือนเล่นลิเกเลย แล้วเธอจะกล้าเดินไป เดินมาในงานในสภาพนี้หรือต้อยติ่ง คนมองตายเลย”

บุงกี รีบให้กำลังใจ “ไม่เห็นแปลก สวยเด่นดีออก”

“คงต้องเด่นแน่ๆ ละ” ถมทองไม่ยอมแพ้

ฉันทำเฉย ทั้งๆ ที่เสียความมั่นใจไปพอสมควร

กว่าพวกเราจะแต่งตัวเสร็จ คุณแม่ก็เรียกแล้วเรียกอีก

“พอกับแม่เป็นกรรมการ ต้องไปถึงงานก่อนแขกนะ ลูกๆ ตามไปกับพีบุงกีแล้วกัน แล้วอย่าไปช้านะลูก”

แล้วคุณพ่อก็ขับรถพาคุณแม่ไปงานก่อน เมื่อพวกเราแต่งตัวเสร็จ เดินตามกันลงมาที่ชั้นล่าง กฤดาการรออยู่ เขาหยอกเย้าทักทายพวกสาวๆ แต่สายตาที่มองผ่านพวกเธอมาทักทายฉันนาน ทำให้ฉันรู้สึกขัดเขิน....

เขาไม่ได้เอ่ยปากชมฉันต่อหน้าเพื่อนๆ ของบุงกี ที่แม่พวกเธอจะทำดีกับฉัน มากขึ้น แต่ก็ยังเปลือยแสดงออกว่าจัดระดับชั้นให้ฉันต่ำกว่าอยู่นั่นเอง

รอยยิ้มและสายตาที่อบอุ่นของกฤดาการ คล้ายจะบอกทุกอย่างดีๆ ที่เขาคิดเกี่ยวกับตัวฉัน และมันทำให้ฉันรู้สึกหัวใจพองโต ฉันมองเห็น โลกสดใสกระจ่างใสเต็มไปด้วยความหวัง ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนนี้ โลกใน ความรู้สึกของฉันเคยมืดทึมหมนมัว

หลังจากนั้นเขาก็มักจะส่งสายตาก็ยิ้มๆ มองฉันนานๆ ขณะที่ หยอกเย้าตอบโต้กับเพื่อนๆ ของน้องสาว

พวกเรานั่งรถเจ็ตที่นั่นไปงาน ฉันแทรกตัวเข้าไปยังที่นั่งตอนใน ข้างหลังสุดอย่างไม่อิดเอื้อน มันเป็นที่นั่งของผู้่ออวาโส ไร้ความสำคัญ แต่สายตาของคนขับในสีหน้าเจือยิ้มก็กว่นเวียนมองผ่านกระจกมาอย่าง สม่่าเสมอเหมือนกับคนที่นั่งตรงนี้เป็นคนสำคัญคนหนึ่ง

งานราตรีจัด ณ โรงแรมหรู มีผู้คนมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก ห้องจัดงานขนาดใหญ่เต็มไปด้วยผู้คนที่แต่งตัวประกวดประชันกันอย่าง เต็มที่ ประดับเพชรพลอยแพรพรายจนลานตา ฉันไม่อยากจะเชื่อว่า ตัวเองมาเดินอยู่ในโลกที่คล้ายกับจะเป็นเพียงความฝันที่เอื้อมไม่ถึง

กลุ่มของเราเข้าไปรายงานตัว เพื่อนๆ ของคุณพ่อคุณแม่ที่ไป หัดเต็นรำที่บ้าน จำฉันได้ ทักทายอย่างอบอุ่นและเมตตา “ไอ้ ต้อยติ่ง

แม่สาวน้อย... วันนี้สวยจริงๆ” บางคนที่ไม่เคยพบเห็นกันมาก่อนก็เอียงหน้าไถ่ถาม หลังจากได้รับคำตอบจากผู้ใหญ่บางคน หนู่มใหญ่ที่รู้ว่าฉันมีฐานะไม่ต่างจาก “เด็กรับใช้” ก็เริ่มยกคิ้วหลิวตามองฉันด้วยสายตาโลมเลียม

สตรีสูงวัยอีกคนหนึ่งมองฉันอย่างพินิจพิจารณาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าเท่าจรดศีรษะหลายรอบ ถามคุณแม่ว่า

“คนนี่หรือที่จะเด่นรำกับกระบุง สวยนะ อ้อ ถ้าแทนที่ลูกสาวคุณหญิงพวงเพชรได้ก็คงต้องเก่งมากซิ”

“อะไร ใครหรือที่มาแทนที่ลูกสาวคุณหญิงพวงเพชร” เพื่อนอีกคนหนึ่งส่งเสียง

คุณแม่หันมามองลูกชายที่ยืนตัวสูงอยู่ใกล้ๆ อย่างเป็นกังวลดีที่เขากำลังพูดคุยกับคนอื่น ๆ จึงไม่ทันได้สนใจฟัง คุณแม่รีบร่นหลังพูดกลับเกลื่อน

“ลูกๆ ไปนั่งที่โต๊ะเลยดีกว่าจะ”

ถมทองได้ยินพวกผู้ใหญ่ชัดเจน ท่าที่เธอไม่สบใจ “ความจริงมันก็แค่เรื่องระดมเงินบริจาค ไม่เห็นเกี่ยวกับเก่งเลย คนเด่นเหมือนเต่าเหมือนหมูก็ลงรายการนี้ได้ถ้าจ่ายเงิน จริงไหม”

“นั่นซิ” เพื่อนๆ เธอหยอกเย้า “อย่างถมทองก็ลงได้ หรือว่าจะเด่นแทนต้อยดิ่งก็ยังได้เลยเนอะ ถ้าหากว่าพี่บุงเค้ายินยอม”

“ฮึ” เธอค่อนข้างขบขัน ไม่เข้าใจว่าทำไมกฤดาการจึงเลือกฉันแทนที่จะเป็นเธอซึ่งควรคู่กับเขามากกว่า

คุณแม่มาเรียกให้กฤดาการไปช่วยงาน พวกเราจึงต้องอยู่กันตามลำพัง เรapakหลักที่โต๊ะซึ่งมีป้ายเล็กๆ เขียนชื่อของคุณพ่อคุณแม่วางจับจองไว้ มีเก้าอี้หุ้มผ้าแพรสีอ่อนสะอาดตั้งล้อมอยู่สิบตัว ไม่ห่างจากเวทีและพลอร์เด่นรำซึ่งจะมีการแสดงสลับ

“นั่นไง พี่สินอยู่ที่นั่น”

ทัศนิน บอกเพื่อนๆ สินมนัสแต่งชุดโก้ ยืนยิ้มอยู่ในท่ามกลางพวกผู้ใหญ่ สีหน้าบึ้งที่สดใสอยู่แล้วยิ่งเปล่งปลั่ง

“พี่สิน ทางนี้คะ” เพื่อนๆ ของเธอช่วยกันเรียก

เขาหันมามอง ยกมือโบกทักทาย อีกครู่หนึ่งก็เข้ามาหา

“โอ้โฮ สาวๆ สวยๆ นั่งกันอยู่ตรงนี่เอง แหม บุงก็วันนี้สวยจริง دلใจ ถมทองกับทัศนินก็ไม่น้อยหน้าเลยนะ” สาวๆ ทักทายตอบโต้คึกคัก

เขาหันมายิ้มให้ฉัน “โอ้ นี่หรือ ดาราเท่าไฟ วันนี้พลอร์จะไหมหรือเปล่า”

دلใจถามว่า “พี่สินลงเดินรายการพิเศษด้วยหรือเปล่าคะ”

“เปล่าครับ น้องสาวพี่สิง เขาใจถึงกว่า”

“งั้นพี่สินเด่นรำกับพวกเรานะคะ”

“พี่สินคะ พวกเรามีกันหลายคน พี่สินต้องแบ่งภาคให้ทั่วถึงนะคะ” สาวๆ แข่งกันส่งเสียง

“พี่สินนั่งที่ไหน นั่งที่นี้ก็ได้เนอะคะ โต๊ะนี้มีที่ว่างแยะ”

ถมทองสะกิดให้ฉันลุกจากที่นั่งข้างๆ บุงก็ เพื่อให้ที่แก่สินมนัส ฉันลุกขึ้นทันทีไม่อิดเอื้อน เปลี่ยนไปนั่งเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง มองหนู่มสาวพูดคุยกั๊วเราะหยอกเย้ากันสลับกับดูความเป็นไปของบรรยากาศในงาน บุงก็สดใสมีความสุข دلใจที่นั่งใกล้ฉันหันมาพูดคุยกั๊วบ่าง แล้วไม่นานหลังจากนั้น กฤดาการก็เดินมาที่โต๊ะ

“พี่บุง มานั่งตรงนี่ซิคะ” ถมทองรีบขยับเก้าอี้ข้างๆ ซึ่งเธอจับจองไว้ให้เขา แต่ร่างสูงๆ กลับเดินมานั่งข้างๆ ฉันเหมือนไม่ได้ยินเสียงเรียก “พี่บุงคะ พี่บุง” เธอไม่ละความพยายาม

“ครับผม...? แหม นั่งตรงไหนก็เหมือนกันน่า” เขาส่งยิ้มเอาใจแต่ว่าไม่ยอมขยับตัวทำให้เธอหน้าอ ลุกมานั่งที่เก้าอี้ว่างข้างเขาเสียเอง เขาหันมามองฉันยิ้มๆ ถามว่า

“สนุกไหม ต้อยดิ่ง เคยมางานแบบนี้บ่อยไหม”

ฉันไม่กล้ามองเขาตรงๆ “ไม่เคยมาเลยคะ นี่เป็นครั้งแรก”

“ถมทองมาบ่อยจนเบื่อแล้วละคะ” เธอพูดเสียงสะบัดๆ

พี่ชายของบุงก็หัวเราะอย่างไม่ถือสา “แหม รู้แล้วครับผม คุณถมทองสาวสังคมต้องอย่างานราตรีหุรุๆ จนเบื่ออยู่แล้ว”

“แต่ต้อยดิ่งเค้าแค่ทำงานร้านขายของเล็กๆ” เธอยังทับถมต่อ

“แต่ถ้าชนะใจกรรมการในงานนี้ก็มีหวังได้รับเชิญไปออกงานอื่นๆ อีก ยิ่งเพื่อนๆ คุณพ่อคุณแม่ชอบลีลาศ งานนี้ดาวรุ่งดวงใหม่ต้องได้เกิดแน่ๆ” เขาพูดเจือหัวเราะ หันมาหลิวตาหยอกเย้า มองฉันด้วยประกายตาพรราวพราย

“ไม่เห็นต้อยดิ่งจะเด่นร่าแกงสักเท่าไรเลย”

“แต่ว่าหุ่นเค้าให้หะ ถมทอง” ดลใจยื่นหน้าเข้ามาขัดคอเพื่อน

“พ่อแม่บอกว่าถ้าฝึกซ้อมมากๆ ต้อยดิ่งต้องรุ่งแน่ๆ” บุ่งก็ว่า

“แต่ถ้าไม่ได้เรียนหนังสือ จะรุ่งในงานของพวกไฮโซได้นานซักเท่าไร” เธอยิ้ม แต่คำพูดเชือดเฉือนเหมือนฉันทไม้ได้อยู่ตรงนั้นด้วย

bung ก็รีบพูดว่า “แต่ว่าต้อยดิ่งจะเรียนต่อแล้วนะ คุณพ่อของพีสนิ จะจัดการให้ต้อยดิ่งไปสอบคัดเลือกเป็นนักเรียนทุนที่มหาวิทยาลัย.....”

ถมทองหันขวับ “จริงหรือคะ พีสนิ..!”

“ได้ยินพ่อกับแม่พูดกันอยู่เหมือนกันครับ”

ทัศนรื่องว่า “โห ยอดไปเลย ที่นั่นใครๆ ก็อยากเข้าไปเรียน”

“แล้วต้อยดิ่งจะสอบผ่านได้เป็นนักศึกษาหรือเปล่า” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนที่พูดประโยคนี้คือนางสาวถมทอง ผู้ซึ่งไม่เคยยอมเป็นมิตรกับฉันเลย

bung ก็ตอบแทนว่า “ต้องผ่านซิ ต้อยดิ่งว่าหน้าแกงใครๆ ก็รู้ แล้วข้อสอบข้อเขียนก็ไม่ยากอะไรเลย”

“ว่าแต่ว่าต้อยดิ่งจบมอปลายหรือเปล่า คิดจะเข้าเรียนมหาวิทยาลัย”

ฉันมองคนถามเฉยไม่ตอบคำทำให้เธอต้องถามซ้ำ

“ว่าไงต้อยดิ่ง เธอเรียนจบมอปลายหรือเปล่า”

“ถมทองถามเพราะว่าเป็นห่วงฉันหรือ”

“ก็ใช่ซิ ฉันถามเพราะว่าเป็นห่วงเธอ”

ฉันทำเป็นลืมคำถามของเธอไปเสีย

กฤดาการขยับตัว พูดเจือหัวเราะ “ไปแบ่งอาหารมาทานกันดีกว่า เขาประกาศเชิญให้ทานอาหารได้แล้ว”

ทุกคนลุกตามกัน มืออู๋ๆ ของเขายื่นมาจับแขนฉันเหมือนปลอบ ฉันหันไปมองก็เห็นรอยยิ้มให้กำลังใจ ฉันรู้สึกอบอุ่น อิ่มเอม พองโต แต่ซ่อนทุกอย่างไว้ภายใต้สีหน้าทำที่ที่ปิดกั้นวางเฉยอย่างที่ติดเป็นนิสัย

ต่อมา ฉันจึงถามตัวเองว่าทำไมหนอ ทำไมฉันไม่ยิ้มหวานๆ กับเขาหรือว่าพูดคุยตอบโต้เอาใจเขาบ้าง อย่างที่หญิงสาวคนอื่นๆ จะพึงกระทำกับคนที่เธอพึงใจ อย่างน้อยเขาก็จะรู้ว่าฉันไม่ใช่เด็กเกรงที่มีความรู้สึกนึกคิดขวางโลก แต่ว่าเป็นผู้หญิงเล็กๆ ที่ปรกติธรรมดาคนหนึ่ง..... ซึ่งไม่ได้คิดจะปฏิเสธมิตรของเขาแม้แต่น้อย.....

บางที.....ถ้าฉันแสดงอาการตอบสนองบ้าง เขาจะไม่ทิ้งฉันไปเช่นนั้น.....

ในช่วงนั้น เมื่อเราเดินเข้าไปรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ ที่พูดคุยหัวเราะกันขณะเคลื่อนย้าย ตามลำดับที่จะเข้าถึงโต๊ะอาหาร โดยที่กฤดาการ คอยก้มลงมามองยิ้มๆ และแขนฉันให้เดินตาม ใครคนหนึ่งก็เข้ามาแตะแขนของเขา ฉันได้ยินเสียงใสๆ ดังเรียก “ไฮ บุง” จึงหันไปมองยังทันได้เห็นไบหน้าสะอ้านคมคายของคนตัวสูงที่หัวเราะแพรวพรายอยู่ข้างๆ เปลี่ยนแปรไปในทันที

“ไซ่มุก..!”

“เป็นยังไงบ้างคะ บุง คุณสบายดีไหม” น้ำเสียงของเธอใสแต่ก็เต็มไปด้วยอำนาจ ร่างงามอยู่ในชุดราตรีสีน้สววยหรุ ประดับเพชรแพรวแพรวที่ไม่มากจนเกินไป แต่ก็ดูออกว่าเธอคงจะมีเพชรพลอยเหลือใช้เมื่อเทียบกับหญิงสาวในวัยเดียวกัน ไบหน้าสวยแต่งเข้มทำให้เธอยิ่งโดดเด่น

“อู๊ย ไซ่มุก” บุงก็อุทานเรียก แล้วเพื่อนๆ ของbung ก็ก็ทำเสียงแบบเดียวกัน

แต่เธอผู้นั้นไม่สนใจที่จะทักทายใคร ไม่ทำแม้แต่จะส่งยิ้มให้สาวๆ ที่อุทานเรียกชื่อเธอเหมือนกับเป็นเสียงสะท้อนของกันและกัน ดวงตาคมสวย จ้องมองฉันอย่างพินิจพิจารณา และแม้ว่าริมฝีปากของเธอจะระบายด้วยรอยยิ้ม แต่ก็ดูเป็นยิ้มที่ดูตันเยาะหยันมิได้แสดงถึงไมตรีจิตแต่อย่างใด จนทำให้ฉันรู้สึกหมดความมั่นใจทำอะไรไม่ถูก

เธอหันกลับไปหาชายหนุ่ม

“ขอคุยธุระด้วยสักประเดี๋ยวได้ไหมคะ บุง”

น้ำเสียงของเธอเปี่ยมด้วยพลังอำนาจขณะที่ริมฝีปากสีสดรูปสวยก็ยังเจือยิ้มดูตันอยู่เช่นเดิม กฤดาการล้งเล หันมามอง แต่แล้วก็เดินตามเธอไปโดยดี

ฉันไม่ต้องถามว่าเธอคือใครก็ได้ ทั้งคำตอบรับยืดยันก็ยังไม่หยุดอยู่ข้างๆ

“ทำไมbung ก็ไม่บอกสักคำละว่าไซ่มุกจะมา..!” เพื่อนๆ เธอถาม

“ฉันไม่คิดว่าพี่ไข่มุกจะมาหอรอก พี่bungก็คงไม่คิดเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นคงไม่...” บุงก็นึกได้ ชะงักคำพูด หันมามองฉัน สีหน้าบอกความลำบากใจฉายชัด

“เขาสวยจังเลยนะ มิน่าซี พี่bungถึงรักนัก”

“เค้าเล็กกันไปแล้วนะ”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ไข่มุกคงมาตามง้อพี่bungกระมัง”

“นั่นซี เค้ามาตามง้อพี่bungแน่ๆ เลย” เพื่อนอีกคนหนึ่งว่า

ฉันไม่รู้สึกรึหิวเลย แต่ก็ตักอาหารเต็มจานกลับมาตั้งที่โต๊ะ ทำที่เหมือนไม่ใส่ใจเรื่องของหนุ่มสาวคู่กันนั้น แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเผลอชะเง้อค้อมองหา ไม่มีวีแววว่ากฤตการจะกลับมา

ฉันทำเป็นขอตัวจะไปห้องน้ำ แต่กลับลุกขึ้นเดินตามหา แล้วก็เห็นคุณไข่มุก คล่องแขนคนตัวสูงหลบหลีกคนรู้จักเดินออกไปจากบริเวณ

ฉันเดินตามแอบมอง ระยะทางออกจะไกล แต่ก็เห็นท่าทีของกฤตการขณะเจรจาว่าช่างอ่อนโยนคล้อยตามนัก ทั้งสองคงไม่หมดเรื่องพูดคุยง่ายๆ พวกกันเดินเลี้ยวลับหายออกไปจากสายตา... ฉันหมดความคิดจะตามดูเพราะเสื้อผ้าผมเผ้าทำให้ตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นๆ ซึ่งเป็นแขกของโรงแรม จึงเดินกลับมาที่ห้องจัดงาน

บุงก็หันมามองอย่างเป็นห่วง

“ต้อยตึงทำไมหายไปนานจัง เดินไปหาที่ห้องน้ำก็ไม่เจอ”

ฉันยกไหล่แทนคำตอบ ทำที่เหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาว แต่ใจหายจนพูดอะไรไม่ถูก

“พี่bungเค้า...” ทำที่เธอลำบากใจพยายามจะอธิบาย แต่พอเห็นอาการไม่ยินดียินร้ายของฉัน เธอก็คลายใจ “แฟนเขาที่เล็กกันไปคงตามมาง้อ พวกเขาคงต้องคุยกันนาน”

“เค้าคงคืนดีกันแน่ๆ ก็พี่bungรักพี่ไข่มุกออกจะตายไม่ใช่หรือ” ทศรินพูด ฉันรู้สึกหือ้อแต่ก็ได้ยินคำพูดพวกนั้นชัดเจน

งานดำเนินต่อไป มีการแสดงบนเวที ขณะที่แขกเอร์ดิอรรอยกับอาหาร ฉันไม่รู้สึกรึถึงรสชาติของมัน เผื่อคนที่เคยนั่งยืนเดินอยู่ข้างๆ แต่ว่าเขาก็ไม่กลับมา.....

“พี่bungคงไม่มาแล้วละ” ถมทองบ่นขึ้นมาพอดี ฉันหันไปมองโล่งใจที่เธอไม่ได้สนใจฉัน แต่ว่าชะเง้อค้อมองหาอย่างรอคอยอยู่เช่นกัน สนิมหนัส ย้ำว่า “พี่สินอยู่ที่นี้ทั้งคน ปล่อยนายกระบุงเขาไปเถอะ” เขาหันมาหลิวตาให้ฉัน “นะ ต้อยตึงนะ”

ใกล้ถึงเวลาของรายการเปิดฟลอร์ที่เตรียมตัวกันมานาน ทำที่ คุณแม่ขอโทษขอโพยเดินมาบอกฉันว่าพี่bungมาเต้นรำไม่ได้แล้ว สีหน้าของคุณแม่ไม่เตื่อตร้อนแต่กลับเจือยิ้มปลาบปลิ้ม ไข่แล้ว ทุกคนดีใจที่ลูกสาวคุณหญิงกลับมา และคงไม่ใช่ภาพที่น่าชื่นชมหากว่ากฤตการจะปรากฏตัวเป็นคู่เต้นรำกับเด็กไม่มีหัวนอนปลายเท้า บนฟลอร์ที่มีแต่ลูกหลานของพวกผู้ดีมีเงิน ต่อหน้าคุณไข่มุกซึ่งเคยเป็นคู่เต้นที่เหมาะสมกันมาก่อน

คุณไข่มุกเอง ก็คงยอมไม่ได้ สีหน้าเธอเอาเรื่องเอาราว บอกให้รู้ว่าเธอไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้ใครง่ายๆ

“แขกผู้มีเกียรติคะ ใกล้ถึงเวลาลีลาศแล้ว แต่ก่อนจะถึงเวลานั้น ชมรมผู้รักการลีลาศ ได้ส่งนักลีลาศรุ่นเยาว์เป็นตัวแทนขึ้นมาโชว์ลีลาเป็นการเปิดฟลอร์คะ โดยจะมีนักลีลาศสมัครเล่นรุ่นเยาว์รวมทั้งหมดหาคู่ ดังนั้นะคะ.....”

พิธีกรขึ้นเวทีประกาศนำ แล้วคู่เต้นที่ถูกขานชื่อก็จูงมือกันออกไปยืนบนฟลอร์ท่ามกลางเสียงปรบมือชื่นชม

ไม่มีชื่อของฉัน และก็ไม่มีใครสักคนจะมาสนใจใยดี...

นี่ฉันกำลังจะร้องไห้หรือเปล่า... ฉันรู้สึกตัวชา ผิดหวังอย่างบอกไม่ถูก.....

“เสียใจด้วยนะต้อยตึง บุญเธอไม่ถึงอย่าคิดมากไปเลย” ถมทองยื่นหน้าเข้ามาทักถม ฉันยกไหล่ป็นสีหน้าชาเฉย

จังหวะเพลงดังขึ้น คู่ลีลาศเริ่มเคลื่อนไหว เสียงปรบมือดังกึกก้อง แต่ไม่ใช่สำหรับฉัน.....

โง่จริง ทำไมฉันจึงวาดหวังว่าจะเป็นหนึ่งในคนเหล่านี้....

ฉันมาทำอะไรอยู่ที่นี้ ฉันมาอยู่ที่นี้ทำไมกัน.....

ที่นี้ไม่ใช่ของฉันสักหน่อย.....